

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

19. SRPNA 2018

Z obsahu:

O přikázáních - Nebudeš mít jiné bohy mimo mne
Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 1. srpna 2018
- strana 2 -

Blahoslavený Miroslav Bulesić
Libor Rösner
- strana 4 -

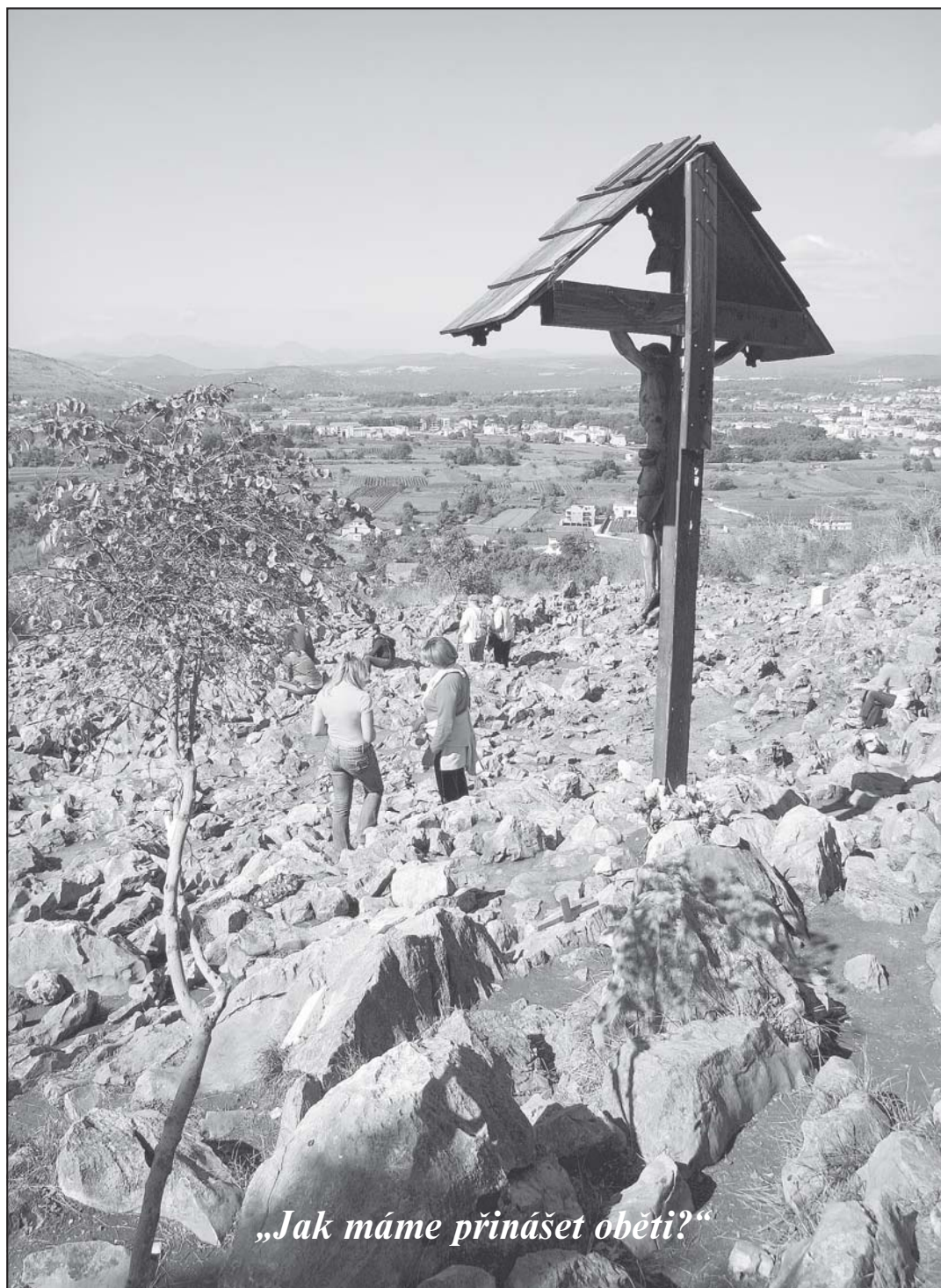
Jak máme konat pokání a přinášet oběti?
- strana 6 -

Vítej, věrný služebníku, opět mezi svými (12 - dokončení)
Na památku návratu ostatků dobrého arcipastýře Josefa Berana do vlasti
- strana 8 -

Vizionář:
Tajemství zjevení v Tre Fontane (19)
- strana 10 -

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze (6)
Ing. Josef Pejřimovský
- strana 11 -

Změna v Katechismu katolické církve o trestu smrti
- strana 13 -

„Jak máme přinášet oběti?“

O přikázáních - Nebudeš mít jiné bohy mimo mne (Ex 20,3-5)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
1. srpna 2018, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Slyšeli jsme první přikázání Desatera: „Nebudeš mít jiné bohy mimo mne.“ (Ex 20,3) Bude dobré pozastavit se nad tématem modloslužby, které je velice důležité a aktuální. Přikázání zakazuje zhotovování model⁽¹⁾ a jakýchkoli obrazů⁽²⁾ reality⁽³⁾: všechno totiž může být použito jako modla. Mluvíme o lidském sklonu, který se nevyhýbá věřícím, ani ateistům. Například my křesťané se můžeme tázat: Jaký je opravdu můj Bůh? Je to Trojjediná láska, anebo můj obraz, můj osobní úspěch, třeba i v rámci církve?

„Modloslužba se netýká jen falešných pohanských kultů. Zůstává trvalým pokušením víry. Spočívá ve zbožšťování toho, co není Bůh.“ (*Katechismus katolické církve*, 2113)

Co je „bůh“ na existenciální rovině? Každodenní bůh, náš bůh, jediný bůh... To, co je středem samotného života, na kterém závisí všechno, co se dělá i myslí.⁽⁴⁾ Lze vyrůst v rodině, která je nominálně křesťanská, avšak ve skutečnosti je soustředěna kolem něčeho, co je evangelium cizí.⁽⁵⁾ Lidská bytost nežije, aniž by byla na něco soustředěna. A svět jako super-

market nabízí modly, jimiž mohou být předměty, obrazy, ideje, role a například také modlitba. Máme se modlit k Bohu, našemu Otci.

Vzpomínám si, jak jsem jednou v jiné diecézi šel na návštěvu do jedné farnosti, kde jsem měl mít mši, a potom do jiné asi o kilometr dál, kde jsem měl birmovat. Procházel jsem jedním parkem. Byl to krásný park, a podél cesty bylo snad 50 a možná víc stolků se dvěma židlemi obsazenými vždy dvěma osobami. A co dělaly? Vykládaly z tarotových karet! Ptaly se modly. Namísto prosby k Bohu, který je prozřetelný, oni se šli dotazovat karet. Toto je modloslužba naší doby. Zeptám se vás: Kolik z vás se ptalo na budoucnost karet? Kolik z vás si například nechalo hádat z ruky, místo aby se modlilo k Pánu? Rozdíl je v tom, že Pán je živý. Modly a modloslužba jsou k ničemu.

Pokračování na str. 7

Jedna z Ježíšových zásad, jak ji prezentoval blahoslavený mučedník komunistického režimu v Jugoslávii, P. Miroslav Bulesić (str. 4-5), je: bez strachu hlásat přede všemi, co je a co není spravedlivé. Svým způsobem to koresponduje s dnešním druhým čtením, v němž nás apoštol Pavel varuje, abychom si dali dobrý pozor na to, jak se chováme. Rozumně se chová jen ten, kdo má na mysli vůli Boha Otce, a to podle Ježíšova příkladu. A Ježíšovo veškeré chování bylo spravedlivé, protože On je v jednotě Boží Trojice Pravda. Pravda pak ve své podstatě nemůže obsahovat jakoukoliv nespravedlnost. Tudíž hlásat ve světě, co je a co není spravedlivé, je následováním Ježíše, předáváním jeho svatého učení.

Podobně jako blahoslavený Miroslav jednal podle Ježíšových zásad také kardinál Josef Beran. (str. 8-9) V tomto čísle opouštíme jeho osobnost a voláme prosebně k Bohu, aby náš národ uchránil pohromy jakékoliv lidské zvěle, kterou tak tvrdě pocítil ve své době i náš kardinál. Rovněž on se nebál; když mohl, hlásal veřejně, co je a co není spravedlivé. A když nemohl, činil tak aspoň svou věrností Božím přikázá-

Editorial

ním a Ježíšovu učení ve vlastním životě, ukrytém za zdmi internace.

Nemůžeme nevidět u obou zmíněných osobností, že byly nuceny podstoupit boj víry. Tento boj prožívá každý člověk, který uvěřil v Trojjediného Boha. Protivníkem je ďábel. Žel, i v katolické církvi je mnoho těch, kteří zpochybňují ďáblu existenci. (str. 5) Následkem toho je pak ochabující duchovní boj, protože ďáblu stačí i prostřednost a když Bůh není kladen na první místo. Čili nemusí jít hned o odpad od víry, avšak laxnost ve víře se snadno stane cestou vzdálení se od Boha, k hlubokému pádu. Konečně, toto nacházíme v poselství zjevení Panny Marie v Tre Fontane. (str. 10) A Matka Boží nás zde rovněž vybízí, abychom neochabovali v úsilí být blízko Ježíšovu eucharistickému Srdci. To v sobě obsahuje poselství z dnešního Janova evangelia: nebudeme-li jíst Ježíšovo Tělo a pít jeho Krev, nebudeme mít v sobě život. Mysleme však i na to, že můžeme přijímat Ježíše nehodně, a pak jíme

a pijeme své vlastní odsouzení. (srov. 1 Kor 11,26-32) Bůh ve své dokonalé spravedlnosti člověka odsuzuje za jeho hřích, avšak ve své milosrdné lásce zároveň pomáhá člověku v nápravě – skrze pokání a přinášení obětí. Také toto je poselstvím Panny Marie, tentokrát z Fatimy. (str. 6)

Měli bychom tedy každý z nás přijmout provzdy Ježíšovo spásonosné působení na tomto světě a hlásat svým životem, co je v očích Božích správné, chceme-li, spravedlivé. To však jde jen tehdy, když vše vychází ze srdce, a dbát o jeho čistotu je tedy naším prvořadým úkolem. Spravedlnost pak vyžaduje, aby v našem srdci veškeré místo patřilo Otci, Synu a Duchu Svatému. Vše ostatní, co není Trojjediný Bůh a co od Něho nepochází, není jeho darem, je pouhou modlou. Zpytujeme dobře své svědomí a uposlechněme výzvy papeže Františka: vyhoďme všechny modly ze svého srdce ven! Tak zároveň uskutěčneme konkrétním způsobem výzvy Panny Marie k obrácení, pokání, poctivému duchovnímu boji, ba i svým způsobem k oběti. Neváhejme ani chvíli!

Daniel Dehner

Velká Ježíšova katecheze o Eucharistii, která navazuje na zářačné nasycení, stále ještě pokračuje. Vrať se tedy do Kafarnaum a cestou pros Ducha Svatého, aby připravil tvé srdce na její přijetí. Jsou to slova života a mají ti přiblížit samo jádro velkého Ježíšova tajemství. Vzbud' velkou důvěru ve svého Pána, abys dokázal setrvat ve víře, i kdyby se ti Ježíšova slova zdála nepochopitelná, či dokonce tvrdá.

Už z toho, s jakou vytrvalostí a trpělivostí Ježíš opakuje a vysvětluje příslib svého největšího daru, Chleba života, a to i přes nepochopení, a dokonce zjevnou nepřítelství svých posluchačů, můžeš usoudit, jak velice mu na něm záleží.

Nárok na věčný život v Bohu, který člověk svou neposlušností ztratil, chce Syn Boží svou dobrovolnou obětí nejen obnovit, ale dokonce zaručit obdivuhodným způsobem, ve kterém se nejvyšší měrou projeví a uplatní nekonečná Boží láska i Boží moc. Tuto záruku budoucí slávy⁽¹⁾ chce Ježíš osobně a viditelně nabídnout jednomu každému z lidí. Chceš-li si uchovat tělesný život, sytíš své tělo pokrmem. Ale tento pozemský život nevstoupí do věčnosti. Abys mohl spatřit Boží království, musíš se narodit znovu, z vody a Ducha Svatého⁽²⁾. Tento tvůj druhý život, život tvé duše, na rozdíl od tělesného života nemá jen dočasné a omezené trvání, nýbrž je určen k tomu, aby přešel do věčnosti v nebi. I pro tento život potřebuješ pokrm, který přichází odtamtud, protože sestoupil z nebe. Je to Chléb živý, je to sám Boží Syn, který poslušně sestupuje na zem, aby jako pšeničné zrno padl do země, zemřel a přinesl užitek⁽³⁾.

Je vůbec možné domyslet hloubku a šířku této božsky tak přestědré a nebláznivější vynalézavosti? Bůh se chce vydat za život člověka tak důsledně, že nakonec vydá sám sebe člověku jako Chléb života. Ten, jehož vlastní učedník na smrt vydává bířicům, sebe za pokrm vydává svým učedníkům.⁽⁴⁾ Dříve než se kterýkoliv člověk zasvěti Bohu, Bůh pojal úmysl, že se zcela zasvěti člověku, a to nikoliv jako odměna za jeho věrnost, ale právě proto, že se od svého Boha odvrátil, neuposlechl

ho a sám se chtěl postavit na jeho místo. Všechny obrazy a podobenství jsou jen slabým náznakem skutečné podstaty toho, co Bůh chystá pro své pozemské tvory. Židé se oprávněně s údivem ptají: *Jak nám může ten člověk dát jíst své tělo?* Co je vlastně větší zázrak – to, že nám dává sám sebe, nebo způsob, jakým uskutečňuje, aby se z tohoto Pokrmu mohlo dostat každému člověku?

Ať to chápeš nebo ne, nic to nemění na skutečnosti, že božský Pokrm je pro tvůj věčný život nezbytností. Tento božský řád lásky pokládá

Ježíš za tak závazný, že neváhá pro něj podstoupit ta nejvyšší rizika. Riziko nepochopení u současníků i riziko znevažování a zneuctivání u budoucích. Jak vidíš, jeho posluchači nemají ani tolik trpělivosti a tolik důvěry, aby s pokorou přijali z úst Mesiáše, co jim zatím připadá nepochopitelné, a budoucí nebudou mít vždy tolik víry a pokorné úcty, aby pod skromnými způsoby nepřestávali vidět celou vznešenost skutečné přítomnosti nekonečného Boha, který se z pouhé lásky bezvýhradně daruje jako Chléb života. A konečně je tu i riziko, že na světě, za který dal Ježíš na kříži v oběť své tělo, bude daleko více těch, kterým se jeho božského Pokrmu nedostane, než těch, kteří jím k oslavě Boha a svému věčnému užítku nasytí svou duši.

Stejně jako tajemství jeho božského Chleba, i sám charakter a hodnota života, který chce Ježíš žít svým svátostným pokrmem, se vymyká lidským představám. Uvědom si, že velikost a důstojnost božského života v tobě odpovídá vznešenosti onoho jediného pokrmu, který ho může nasytit. O jakém životě tu Boží Syn mluví? Skrze tento Chléb, který ti Ježíš dává, může zůstat v tobě a ty v Něm. Co to znamená – zůstat v Ježíši? Tvůj Spasitel neváhá srovnávat toto tvé přebývání v Bohu se svým vlastním věčným životem v Otci. Tvůj život se tedy od věčnosti rodí v Božím Synu spolu s jeho životem, který se od věčnosti rodí v Otci. S eucharistickým pokrmem přijímáš věčný plán božského soužití, aby se v tobě uskutečnilo v Kristu. Všechno to, co pro nás Ježíš podle tohoto plánu vykonal uprostřed lidských dějin, když sestoupil a přijal lidské

Život Boží

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo jí mé tělo, zůstává ve mně a já v něm.

Liturgická čtení

1. čtení – Př 9,1-6

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učít. Pojd'te, můj pokrm jezte, víno mnou nalité pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání chod'te!

2. čtení – Ef 5,15-20

Dávejte dobrý pozor, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, užívejte slov ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Evangelium – Jan 6,51-58

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo

Dokončení na str. 7

tělo, to všechno vložil do tajemství Eucharistie. Na tom všem však mohou získat účast jen ti, kteří **uvěří**, protože není jiného způsobu, jak se v omezené a narušené lidské přirozenosti vyrovnat s nekonečným darem nekonečného božského života. Uvěřit znamená radostně a pokorně přijímat a vyznávat, že Pánem sdílená skutečnost nekonečně přesahuje všechno, s čím se může vyrovnat tvůj rozum, že dar Chleba, kterým tě Bůh sytí, je nekonečně větší, než za jaký jsi schopen děkovat, že láska, která se ti zjevuje a daruje, je nekonečně větší, než jakou můžeš opětvat. Co ti zbývá? Nepřestávej volat:

Ustavičně chci velebit Pána, ať to slyší pokorní a radují se.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ zpěv *O sacrum convivium*;

⁽²⁾ srov. Jan 3,5; ⁽³⁾ srov. Jan 12,24;

⁽⁴⁾ hymnus *Verbum supremum prodiens*;

⁽⁵⁾ srov. Ž 34,2-3

Blahoslavený Miroslav Bulesić

Odhaduje se, že v Titově Jugoslávii přišlo rukou bolševických vrahů o život zhruba 450 kněží, kteří zemřeli dílem na popravišti, dílem na následky mučení či věznění, anebo byli přímo zavražděni. K nim připočteme přes 70 profesorů a bohoslovců a nejméně 30 řeholnic. Plná čtvrtina jugoslávských kněží byla vězněna. Nejznámějším duchovním, který na vlastní kůži zakusil krutost komunistického režimu, byl bl. Aloysius Stepinać. Na oltáři se skví i jiné z obětí řádění komunismu v Jugoslávii. Jednou z nich je bl. Miroslav Bulesić.

Narodil se 13. května 1920 v dnes chorvatském Čabruniči (farnost Svetvinčenat) v rodině s pěti dětmi. Rodiče Miha a Lucija byli chudí rolníci, kteří dřeli od rána do večera, aby svým dětem zajistili lepší budoucnost. Miroslavovi mohli díky své lopotné dřině zaplatit školné v nižším semináři, do něž nastoupil ve svých jedenácti letech, a později i v semináři vyšším.

V bohoslovcích z Čabruniči rostla představeným semináře před očima velká naděje jugoslávské církve, proto byl v roce 1939 vyslán do Říma, aby studoval na slavné Gregorině. S výbuchem II. světové války se vbrzku dostavily i politické změny – v roce 1941 se fakticky rozpadla Jugoslávie a byl vytvořen nezávislý chorvatský stát. Situace v zemi však byla neutěšená, možná i proto Miroslava povolal Rafael Mario Radossi, biskup Puly a Poreče, v potřebě nových kněží zpět do „ljepej domoviny“ a 11. dubna 1943 ho vysvětil na kněze v jeho mateřské farnosti. Když potom sloužil mladý novokněz v domovském kostele svou primiční mši svatou, vytvořili farníci ze všech okolních vsí 7 km dlouhý primiční průvod.

V Evropě i na Balkáně zuřila válka, nebylo ani pomyšlení, aby se novokněz Miroslav Bulesić vrátil do Říma dokončit přerušena studia, bylo ho zapotřebí v pastoraci. Až do roku 1945 působil ve farnosti Baderna, kde mezi sebou zápolily tři nepřátelské frakce – komunističtí partyzáni, vládní ustašovci a německé jednotky. P. Miroslav nedbal na nebezpečí, které z potyček se všech tří skupin hrozilo, denně na kole objížděl své farníky a zval je k účasti na mši svaté. Lidé za ním šli, což přivádělo k šílenství jak rudé

partyzány, tak i ustašovce a Němce, jelikož se mu co do získávání sympatizantů nemohli ani jedni vůbec rovnat. Neohroženě zajížděl i k partyzánům a vedl s nimi disputace o Bohu ve snaze odvrátit je od zhoubného komunistického učení a získat je pro Boha. „Nikomu neodepřu svátost, je mi fuk, poprosí-li mě o ni Chorvat, Němec nebo Ital,“ napsal ve svém deníku. Bylo veřejným tajemstvím, že poskytuje materiální pomoc vdovám po mužích padlých v bojích s Němci či Italy. Na výhrůžky a nenávislné výlevy odpovídal strohým „mou pomstou je odpuštění“ a v jedné z homilií pronesl: „Nebojím se, poněvadž vím, že konám jen to, co mi velí má povinnost vůči Bohu a vůči lidem. Chci jednat podle své víry, chci si zachovat svou čest a nevyměnit ji za žádné pozemské statky. Bez strachu budu hlásat přede všemi, co je a co není spravedlivé. Podle této zásady, která je zásadou Ježíšovou, žiji a i nadále chci žít.“

S ukončením války ukončil i své působení v Baderně a odstěhoval se do Kanfanaru, kde mu s větší farností a s okolními filiálkami přibýlo práce. Pustil se do díla přímo závratným způsobem. Zavedl zde úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, zavedl společnou modlitbu růžence, na niž se farníci scházeli ve velkém počtu, věnoval se mládeži a dětem. Do farnosti zavál svěží vzduch a stále více lidí jej toužilo nabírat do svých plíc. Od počátku pronášel z kazatelny odvážná kázání na adresu režimu vládnoucího pod rudou peticípou hvězdou. Lidé, kteří o komunismu neměli ani potuchy, tak od svého faráře dostávali detailní informace o jeho ďábelskosti. Brojil např. proti bolševiky zaváděnému civilnímu sňatku. Místní ko-

munisté měli jasno: „Dokud žije tady ten, nepřijde na naše schůze ani noha.“ Snažili se na něj působit po dobrém, po vzoru hada v ráji jej přesvědčovali, že v Itálii by byl se svými schopnostmi mnohem platnější a mohl by počítat se slibnou kariérou. Když jejich „dobře míněné“ návrhy vytrvale a hlavně razantně odmítal, přešli k výhrůžkám. Tady nepochodili už vůbec: „Jestliže mě zabijí, umřu za víru a za Boha,“ nechal se slyšet.

Schopnosti tohoto neohroženého faráře byly opravdu na mimořádně vysoké úrovni, proto jej také biskup Radossi povolal v jeho necelých 27 letech (!) do semináře v Pazině, aby vychovával kněžský dorost. Kanfanarským soudruhům se sice ulevilo, avšak přitížilo se všem jugoslávským. P. Bulesić v roli vicerektora a sekretáře *Družiny sv. Pavla* vystupoval ještě energičtěji ve svém rozhodném boji proti rudému zlu. Bohoslovce vedl k věrnosti Bohu za každou cenu a jím vychovaní klerici přinášeli pak pravdu o komunismu i do svých farností. Sám bránil své jen o něco mladší spolubratry v kněžské službě jako lev proti všemožným tlakům totalitního režimu, stejně jako válčil o svobodu vyznání v zemi, v níž se už dávno popravovali kněží i katoličtí laici, jiní mizeli neznámo kam (kupř. dubrovnický biskup Josip Marija Carević), další byli zavíráni (kupř. hrdinný arcibiskup Aloysius Stepinać). Nešlo přitom o pár jednotlivců, ty počty šly do stovek už v prvních měsících po převzetí moci bolševiky. A ruku v ruce s tím, jak si ji Marxovi a Leninovi následovníci upevňovali, zostřovali i své represe vůči všem ideovým nepřátelům, zejména vůči katolické církvi.

Ty z kněží, které dosud neposlali za mříže, otevřeně zastrašovali, P. Bulesiće však zastrašit nemohli. Jak taky zastrašit muže, jenž za války jezdil na kole vesničkou obsazenou Němci za partyzány a jenž si do svého deníku zapsal: „Být knězem znamená být mučedníkem“? V atriu semi-

náře nechal při slavnostní liturgii znovu pověsit kříž, který nedlouho předtím strhli mladí jugoslávští komunisté jako protest proti „opiu lidstva“. Tlak ze všech stran se stupňoval a někdy v té době si P. Miroslav zapsal do deníku tato slova plná odevzdání: „*Toužím umřít jedině pro slávu Boží a pro spásu svou a mých farníků. Je-li to Tvá vůle, Pane, chci k Tobě přijít co nejdříve.*“

Dne 23. srpna 1947 doprovázel papežského preláta Jakoba Ukmaru do farnosti Buzet, kde měl P. Ukmar udílet svátost biřmování. Během mše svaté vtrhli do kostela komunističtí provokatéři ve snaze narušit posvátné obřady. P. Bulesić se postavil s rozpřaženými rukama před svatostánek a prohlásil, že Nejsvětější svátost mohou zneuctit jen přes jeho mrtvolu. „*Dobrá,*“ odpověděli mu komunističtí vetřelci, obklopeni přesilou odvážných farníků, „*však zítra pojedíš do Lanisíce! Už teď se boj!*“ – „*Umřít mohu jen jednou,*“ opáčil jim klidným hlasem P. Bulesić.

Den poté, 24. srpna, udílel P. Ukmar za asistence P. Bulesiće svátost biřmování v Lanisíci. Komunisté měli v plánu opět narušit obřady, proto začala mše svatá o hodinu dříve, než bylo oznámeno. Když se to po jejím skončení dozvěděli, rudí vzteky vtrhli na faru, protože vpadnout do kostela jim zabránili svými těly farníci. Na faře ničili, co jim přišlo pod ruku, nakonec dopadli i P. Miroslava Bulesiće, surově ho zbili, načež jím jeden z útočníků smýkl na zem a tam mu zasadil několik ran nožem do krku. P. Miroslav ještě stačil hlesnout „*Ježíši, přijmi mou duši*“ a pak skončil. Hlava nehlava mlátili i P. Ukmaru, který přežil jen díky tomu, že jej nechali ležet omdlelého na podlaze v domnění, že je mrtev. Podobně chtěli naložit i s místním farářem, tomu se však podařilo schovat se.

Jugoslávský komunistický soud zprostil vraha P. Bulesiće obvinění. Úřady navíc zakázaly kněze-mučedníka pohřbit v jeho rodné farnosti, příbuzní směli ostatky zavražděného kněze na hřbitově ve Svetvinčenatu uložit až o 11 let později.

Dne 13. února 2013 podepsal papež Benedikt XVI. beatifikační dekret P. Miroslava Bulesiće, samotný akt blahorečení pak jménem jeho nástupce vykonal 28. září 2013 P. Angelo Amato SDB v chorvatské Pule.

Zjevení Panny Marie pro Mirjanu Soldo

„Drahé děti, mateřskou láskou vás volám, abyste otevřely srdce míru, abyste otevřely srdce mému Synu, aby ve vašich srdcích zpívala láska k mému Synu, protože jenom z té lásky do duše přichází mír. Děti moje, vím, že jste dobrého srdce, vím, že máte lásku – milosrdnou lásku. Ale mnoho mých dětí ještě má uzavřené srdce. Myslí, že mohou jednat bez toho, aby svoje myšlenky zaměřily k nebeskému Otci, který osvětluje, k mému Synu, který je stále znovu s vámi v Eucharistii i přeje si vás slyšet. Děti moje, proč k Němu nemluvíte? Život každého z vás je důležitý a drahocenný, protože je darem od nebeského Otce pro věčnost. Proto nikdy Mu nezapomínejte děkovat, mluvit k Němu. Vím, děti moje, že vám není známé to, co přichází později, ale až to přijde, dostanete všechny odpovědi. Moje mateřská láska si přeje, abyste byly připraveny. Děti moje, svým životem vnášejte dobré pocity do srdcí lidí, se kterými se setkáváte, pocity míru, dobrot, lásky a odpuštění. Skrze modlitbu naslouchejte, co vám můj Syn říká, a tak jednejte. Znovu vás vyzývám k modlitbě za vaše pastýře, za ty, které můj Syn pozval. Zapamatujte si, že potřebují modlitby a lásku. Děkuji vám.“

2. srpna 2018

Také církví se šíří pochybnost o d'ábově existenci

Pozor na d'ábla, vyzývá papež František v dubnové apoštolské exhortaci *Gaudete et exsultate*, a to zejména v její poslední kapitole nazvané „Boj, bdění a rozlišování“. Nenávist, smutek, závist a neřesti jsou kanály, jimiž d'ábel vstupuje do našich životů, varuje římský biskup. Katolický internetový portál *InTerris* na toto téma rozmlouval s P. Paolem Carlinem, exorcistou italské diecéze Faenza.

Tento kapucín, člen Mezinárodní asociace exorcistů a koordinátor její italské sekce, je autorem knihy *De cura obsessis* (ed. San Paolo), v níž přibližuje svou službu. „Papež často mluví o satanovi, čímž ovšem jenom poukazuje na biblické zjevení a církevní učení. Ježíš sám totiž opakovaně potvrdil, že d'ábel není jakási pověra či pro člověka nepochopitelný symbol zla, nýbrž že je veskrze reálný, osobní a netělesný. Dobře to definoval Pavel VI. – jde o živou, duchovní a zvrácenou bytost, která též zvrhlost působí.“

P. Carlin dále vysvětluje, že pojetí d'ábla jako pouhého mýtu se zrodilo v osvícenství: „Vše nadpřirozené, včetně Boží přítomnosti, se tehdy začalo považovat za výlučně kulturní fakt. Odtud se vyvinul filosofický a literární proud, který haní středověk a považuje za zpátečnickou víru v Boha, přítomnost d'ábla a lidovou zbožnost. Tento názor bohužel dodnes

přetrvává i mezi řadou zasvěcených osob. Navíc k němu přistupuje rovněž nepřítelova taktika – tedy snaha přesvědčit nás o tom, že jeho existence je pouhá báchorka. Využívá k tomu dominantní kulturu, která se vysmívá jako bláznů každému člověku, který by snad tvrdil opak. K šíření této představy přispívají také všechna okultně působící sdružení, která ve svých rituálech přísahají věrnost nepříteli.“

Démonickému pustošení bohužel nahraňují rovněž takzvaní teologové, kteří považují d'ábla za „mýtus, představu, symbol, obraz či ideu“ (*Gaudete et exsultate*, 161), pokračuje italský kapucín. „Kdyby to byla pravda, Ježíš by musel být psychopat, protože sám překonával odpor Zlého. Je ovšem třeba vzít v úvahu, že dnešním kněžím schází patřičná formace a projevuji v těchto otázkách zásadní nevědomost. A kde je nevědomost, nastupuje strach anebo popření. Dříve v seminářích existoval kurz angelologie a démonologie, který byl zrušen po II. vatikánském koncilu. Naše asociace nyní usiluje o jeho znovuzavedení, protože když kněží nebudou formováni, bude těžké nakládat se zhoubnou mocí, která je reálná,“ uzavírá mluvčí italského sdružení exorcistů.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
27. 7. 2018

Jak máme konat pokání a přinášet oběti?

Jak správným způsobem žít poselství z Fatimy

Na přednáškách, které se konaly v jubilejním fatimském roce, vystávala často jedna otázka: „Co je to oběť?“, nebo přesněji řečeno: „Jak se má přinášet oběť?“ Tato otázka je naprosto oprávněná, vždyť Lucie se ptala při druhém zjevení v roce 1916 anděla: „Jak máme přinášet oběti?“ To jsou kromě toho jediná slova, kterými se Lucie ptala anděla při třech zjeveních roku 1916. Proto je tato otázka významná.

Sestra Lucie tento bod často zdůrazňovala. „Jaká je hlavní prosba Naší Milé Paní?“ ptal se jí John Haffert 12. srpna 1946. Lucie mu odpověděla: „Oběť.“ A její partner v rozhovoru se ptal dále: „A co se rozumí slovem oběť?“, načež Lucie shrnula všechno, co jí Matka Boží a Pán řekli: „Naše Milá Paní řekla, že rozumí oběti poctivé plnění denních povinností stavu každého člověka.“

Všimněme si dobře, že sestra Lucie mluví o „oběti“ a nikoliv o „pokání“. Ve skutečnosti Matka Boží nikdy nepoužívá slovo „pokání“. Přesto řekla Lucie po zjevení z 13. října 1917, když se vrátila do Aljustrelu k zástupu, který se okolo ní shromáždil: „Konejte pokání! Konejte pokání! Naše Milá Paní chce, abyste konali pokání. Když budete konat pokání, válka přestane.“ Ještě téhož večera se ptal kanovník Formigão vidoucích dětí: „Řekla ona (Naše Milá Paní), že chce, aby lid konal pokání?“ – „Ano.“ – „Použila slovo pokání?“ – „Ne, Ona řekla, abychom se modlili růženec, polepšili se z hříchu, a prosili Pána o odpuštění, ale nemluvili o pokání.“

Luciiny odpovědi mohou působit protikladně. Popravdě tomu tak není, protože v portugalské „konat pokání“ znamená obrátit se, navrátit se k Bohu, utíkat před hříchem a nikoliv ukládat si umrtvování. A to je jistě ten význam, který Lucie chtěla dát svým slovům bezprostředně po zjevení, protože několik okamžiků předtím přijala ještě nejposlednější slova Naší Milé Paní v onom roce 1917: „Neurážejte už Boha, našeho Pána, neboť byl už příliš uražen.“ Aby zprostředkovala tuto vroucí prosbu naší nebeské Matky všem, kteří Lucii obklopili, aniž by příliš neodhalovala slova svaté Panny, mohla lidí jenom vyzvat, aby se obrátili a více už nehřešili. To sdělila také kanovník Formigão: „Naše Milá Paní chce, abychom se polepšili ze svých hříchů.“

Ale jaký je rozdíl mezi obětí a pokáním?

Pokání je ve smyslu evangelia a teologie akt spravedlnosti, jímž se hříšník rozpomíná s bolestí a ve zmatku na to, že Boha urazil. Snaží se tuto drzost napravit a znovu získat Boží milost. „Když nebudete činit pokání, všichni zahynete,“ řekl náš Pán. Pokání je tedy úsilí nebo zřeknutí se, které si člověk uloží, aby odstranil osobní pochybení, nebo aby dosáhl milosti. Pokání konající je ten, kdo usmíruje svá pochybení. Na konci zpovědi nám kněz ukládá pokání, které smazává část trestu, jenž zbývá po rozhřešení.

Oběť nepatří do řádu spravedlnosti, ale do oblasti bliženské lásky. Přináší se za bližního. Proto není tolik užitečná pro nás samotné, ale spíše vyjadřuje lásku. Je možné si ji uložit, ale velmi často znamená přijetí nějaké nepříjemné povinnosti. Svatý Alois Gonzaga říká: „Umrtvování, která na nás přicházejí v průběhu ročních dob jsou, pokud je odvážně přijmeme, záslušnější, než kdyby vyvěraly z naší vlastní volby.“ Proto náš Pán nezemřel na kříži z pokání, ale byla to oběť, kterou po něm požadoval Otec, a kterou On přijal dokonale ke smíření za naše hříchy.

Ovšem nemá být rozdíl mezi těmito dvěma pojmy zdůrazňován více, než je třeba, protože v obecné řeči se často tyto pojmy zaměňují. Sestra Lucie sama vícekrát použila slovo „pokání“.

Bylo by ale užitečné zde tento rozdíl zdůraznit, abychom dobře porozuměli prosbě Naší Milé Paní. Když Maria po nás požaduje oběť, pak chce, abychom se více starali o spásu našich bližních. Samozřejmě, že bychom přitom neměli zapomínat na svoji spásu, vždyť naše osobní obrácení vyžaduje, abychom konali pokání ke smíření svých hříchů. Ale musíme se starat také o spásu našich bližních. Matka Boží to řekla vícekrát, zvláště

19. srpna 1917, a vysvětlila proč: „Modlete se, modlete se mnoho a přinášejte oběti za hříšníky. Mnoho duší přichází totiž do pekla, protože se nikdo za ně neobětuje a nemodlí.“

Když to shrneme, můžeme tedy říci, že pokání je zřeknutí se, abychom usmířili naše vlastní pochybení, zatímco oběť slouží k tomu, aby usmířila pochybení našich bližních. V obou případech je možné buďto si toto snažení sám zvolit, nebo přijmout odpor nebo zkoušky, které na nás Boží Prozřetelnost sešle. Zde je důležité dobře porozumět, že nebe především chce, abychom přijali oběť, kterou si sami nevyhledáme. Sestra Lucie vícekrát řekla svým zpovědníkům, že jak Pán, tak také Matka Boží ji vyzývali, aby přijala námahy, na které narazí při plnění povinnosti svého stavu.

Přesně toto sdělil Pán svaté Markétě Marii [Alacoque – pozn. red.]: „Ty se mýlíš, moje dcero, když si myslíš, že se mi líbí svým umrtvováním, jímž svoji svévolí chceš ohnout vůli svých nadřízených... Odmítám toto všechno jako plody svévolle, které jsou pro mne děs, jsou zkažené. Byl bych raději, kdybys v poslušnosti přijímala příjemnosti, než když svou svévolí bereš na sebe strádání.“

Samozřejmě že nejde o to, zcela odmítat dobrovolná pokání. Po zjeveních si děti-vizionáři ukládaly mnohá pokání. Ale existuje pořadí: Dříve, než si uložíme umrtvování, máme začít s tím, že přijmeme všechny obtíže, se kterými se setkáváme ve všedním životě. Co by nám pomohlo, kdybychom se denně postili, kdybychom se hněvali kvůli nějakému „Ano“ nebo „Ne“? Obětování situace, kterou si sami nevolíme, je to, co po nás Pán vyžaduje nejprve.

Yves de Lassus
www.fatima100.fr

(Z Maria heute 4/2018 přeložil -mp-)

O přikázáních – Nebudeš mít jiné bohy mimo mne

- dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

Jak se modloslužba rozvíjí? Prikázání tyto fáze popisuje: „Neuděláš si modlu, ani žádnou podobu... Nebudeš se jim klanět, ani jim sloužit.“ (Ex 20,4-5)

Slovo *modla* – *idol* je v řečtině odvozeno od slovesa vidět.⁽⁶⁾ Modla je „vidina“, která se stává fixací, obsesí. Modla je ve skutečnosti projekcí nás samých do předmětů nebo projektů. Tuto dynamiku používá například reklama. Nedívám se na předmět samotný, nýbrž vnímám onen automobil, onen smartphone či něco jiného jako prostředek svoji sebe-realizace a uspokojení svých bytostných tužeb. A vyhledávám jej, mluvím o něm a myslím na něj. Myšlenka vlastnit onen předmět nebo uskutečnit onen projekt či dosáhnout onoho postavení se jeví jako úžasná cesta ke štěstí, jako věž, jejíž vrchol dosáhne k nebi (srov. Gn 11,1-9) a všechno je funkcí onoho cíle.

Potom nastupuje druhá fáze: „Nebudeš se jim klanět.“ Modly vyžadují kult, rituál. Všechno se jim klaní a obětuje. Ve starověku se přinášely lidské oběti. Dnes však také. Stačí slyšet, jak mluví kariérista. Kvůli kariéře se obětuje děti, které jsou buď opomíjeny, anebo jednoduše nejsou zplozeny; krása si žádá lidské oběti. Kolik jen hodin před zrcadlem! Kolik někdo, nějaká žena utrácí za líčení... I to je modloslužba. Nalíčit se není špatnost, avšak normálně, a ne se snažit vypadat jako nějaká bohyně. Krása vyžaduje lidské oběti. Pověst vyžaduje obětování sebe sama, vlastní nevinosti a au-

tenticity. Modly požadují krev. Peníze kradou život a zalíbení vede do samoty. Ekonomické struktury obětují lidské životy větším ziskům. Pomysleme na množství lidí bez práce. Proč? Protože majitelé onoho podniku či firmy se rozhodli propouštět, aby vydělali více peněz. Je to modla peněz. Žije se v pokrytectví tím, že se jedná a mluví tak, jak ostatní očekávají, protože to ukládá bůžek vlastního uplatnění. A jsou ničeny životy. Rodiny a mladí jsou vydáváni napospas destruktivním vzorům, jen aby se navýšil zisk. Také droga je modlou. Kolik mladých si ničí zdraví, dokonce ztrácí život, když se klaní modle drog.

Tady nastupuje třetí a nejtragičtější stadium: „Nebudeš jim sloužit,“ praví prikázání. Modly ztotočují. Slibují, ale nedávají štěstí. A žije se pro nějakou věc nebo nějakou vidinu, stržení vírem sebedestrukce v očekávání něčeho, co nikdy nenastane.

Draží bratři a sestry, modly slibují život, ale ve skutečnosti jej odnímají. Bůh život nežádá, nýbrž dává, daruje. Pravý Bůh nenabízí nějakou projekci našeho úspěchu, nýbrž učí milovat. Pravý Bůh nežádá děti, ale dává svého Syna pro nás. Modly promítají hypotézy budoucnosti a pohrdají přítomností; pravý Bůh učí žít v každodenní, konkrétní realitě, nikoli v iluzích o budoucnosti; učí kráčet k budoucnosti dnes, zítra i pozítří. Konkrétnost pravého Boha proti tekutosti model. Vybízím vás, abyste dnes každý přemýšlel o tom, kolik má model a kterou svo-

ji modlu preferuje. Rozpoznat totiž svoje modloslužebnictví je počátkem milosti a vykročením na cestu lásky. Láska je totiž neslučitelná s modloslužbou. Stane-li se něco absolutním a nedotknutelným, pak je to důležitější než manžel/ka, dítě nebo přátelství. Přilnutí k nějakému předmětu nebo ideji zapříčiňuje slepotu vůči lásce. Následování modly může vést dokonce k zapření otce, matky, dětí, manželky, manžela, rodiny... Těch nejdražších. Přilnutí k nějakému předmětu či ideji zapříčiňuje slepotu vůči lásce. Odnesete si v srdci toto: Modly nás okrádají o lásku, modly nás zaslepují vzhledem k lásce; potřebujeme být svobodní od jakékoli modly, abychom mohli milovat.

Co je tedy má modla? Vezmi ji a hod z okna.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Poznámky:

- ⁽¹⁾ *Pesel* znamená „božský obraz vytesaný ze dřeva, kamene a zvláště kovu“. In: L. Koehler, W. Baumgartner, *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, vol. 3, str. 949.
- ⁽²⁾ *Temuna* má velmi široký význam zahrnující zpodobení či formu; zákaz je velmi rozsáhlý a týká se obrazů jakéhokoli typu. Srov. *tamtéž*, vol. 1, str. 504.
- ⁽³⁾ Prikázání nezakazuje obrazy jako takové – Bůh sám přece prikazuje Mojžíšovi zhotovit cheruby z tepaného zlata na příkrov archy (Ex 25,18) a měděného hada (Nm 21,8) – ale zakazuje je uctívat a sloužit jim; týká se tedy zbožšťování, nikoli pouhé reprodukce.
- ⁽⁴⁾ Hebrejská Bible odkazuje na kananejské modly termínem *ba'al*, což znamená „svrchanost, intimní vztah, něco, na čem se závisí“. Modla je zpupná, uchvacuje srdce a stává se stěží život. Srov. *Theological Lexicon of the Old Testament*, vol. 1, str. 247-251.
- ⁽⁵⁾ Srov. *Katechismus katolické církve*, 2114: „Modloslužba je perverze náboženského citění vrozeného člověku. Modloslužebník je ten, kdo »svůj nezničitelný pojem Boha vztahuje na cokoli jiného než na Boha.«“
- ⁽⁶⁾ *Recky eidolon* – modla – pochází etymologicky od slova *eidos* – podoba, tvar, jehož kořenem je sloveso *eidein* – vidět. Srov. *Grande Lessico dell'Antico Testamento*, Brescia 1967, vol. III, str. 127.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“

Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev,

má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

Vítej, věrný služebníku, opět mezi svými (12 – dokončení)

Na památku návratu ostatků dobrého arcipastýře Josefa Berana do vlasti

Katolíci se nebáli navštěvovat svého arcipastýře Josefa Berana v jeho nuceném bydlišti v Mukařově. Jelikož se návštěvy množily, rozhodli komunisté o Beranově utajeném přemístění do Radvanova na České Sibiři (přírodní oblast mezi Benešovem a Tábořem). V tomto izolovaném, zapadlém místě pobýval od května 1964 až do února 1965. Odtud také vedla jeho cesta na svobodu.

Oficiálně mohl Msgre Josef Beran přijímat návštěvy. Ty však byly evidovány, a pokud se chtěl někdo s primasem setkat, aniž by musel nahlásit jméno estébákům, bylo třeba uspořádat schůzku mimo dozorový systém. Dočasně to šlo, neboť primas měl po určitý čas možnost vycházet do polí brankou z parku. Tyto svobodnější příležitosti však pominuly, jakmile se o nich dozvěděl správce domu a Beranovi odňal klíče od branky.

Začátkem ledna 1965 se Msgre Beran dopisem z Vatikánu dozvěděl, že na konzistoři 22. února ho papež Pavel VI. bude jmenovat kardinálem. Ke skutečnému osvobození primasa přispěla nejen následná cesta do Říma k převzetí kardinálského klobouku, ale také modlitby věrného lidu. Svou zásluhu na tom měl i světový tisk, který se o případ internovaného arcibiskupa zajímal. Komunistický režim šedesátých let chtěl před svými občany i okolním světem vypadat jako demokratický a otevřený. Na důkaz uvolnění poměrů vyhlásil sérii amnestií politických vězňů. Fakticky však ponechával nadále v domácím vězení hlavu české katolické církve.

O Beranově dalším osudu jednal Svätý stolec s představiteli československého státu. Po zvážení a zamítání různých variant se obě strany sjednotily na tom, že arcibiskup Beran se po odjezdu z ČSSR zpátky nevrátí a zůstane trvale v Římě. Apoštolským administrátorem pražské arcidiecéze se měl stát biskup František Tomášek. S tímto ujednáním Beran souhlasil, ačkoliv byl připraven dále doma snášet nucené pobyty a všemožné zlomyslnosti komunistů. Navíc miloval svou rodnou zemi a přál si dožít své dny v Čechách. Zvítězila

však opět oběť. Beran ustoupil a pokorně přijal nabízené řešení s tím, že jde o přání papeže. Jako pozitivní shledal, že v arcidiecézi může konečně skončit provizorium se slibovaným nástupem apoštolského administrátora v hodnosti biskupa.

Odjezd Msgre Berana se tajil – podobně jako každý jeho pobyt a stěhování v předchozích letech. Termín jeho cesty do exilu neznali přátelé ani jeho příbuzní. Komunisté se obávali, že by se Beranovo rozloučení s vlastí mohlo stát masovou demonstrací pro arcibiskupa a proti režimu. V Radvanově se s arcipastýřem rozloučili jeho příbuzní. Litoměřický biskup Štěpán Trochta a další radvanovští spolubydlíci popřáli Beranovi šťastnou cestu. Smutným řeholnicím, které bolestně pociťovaly arcipastýřův odchod, dodal sebevědomí slovy: „Jen vesele a kuráž!“ Po ranní mši svaté se rozloučil a před sedmou hodinou opustil Radvanov. Dne 19. února 1965 odletěl v doprovodu vatikánských diplomatů z Prahy.

Jeho přilet do Říma vzbudil podle očekávání náležitou pozornost církve i médií. Ta publikovala zprávy o jeho životě a pohnutých osudech. Mezi mnoha

osobnostmi českého primasa přivítal ve Věčném městě osobní sekretář papeže Msgre Macchi. Někdejší rektor pražského semináře příznavně zamířil do české bohoslovecké koleje Nepomucenum, kde se posléze rozhodl trvale bydlet.

Následujícího dne byl přijat papežem Pavlem VI., jehož informoval o své životní pouti i o zápasech, jaké podstoupila církev v Československu. Svatému otci poděkoval za jmenování kardinálem. Přijetí kardinálského purpuru znamenalo prestiž pro církev v Československu i pro český lid. Bylo však také tichou obžalobou nespravedlivého komunistického režimu, který týral jednoho z nejlepších synů národa. Otcovský Řím mu poskytl útočiště, zatímco vlastní stát, jemuž složil slib věrnosti, jej potupně a tajně vyhnal. Ačkoliv arcibiskup nedisponoval armádami, přesto silou své osobnosti ohrožoval komunismus, jednu z herezí moderní doby.

Členem kardinálského sboru se stal Josef Beran rozhodnutím papeže z 22. února 1965. Tři dny nato obdržel primas spolu s 26 dalšími kardinály odznaky svého důstojenství. Stal se členem Posvátné kongregace pro svátosti a přímým účastníkem koncilu. Tak jako dosud, zůstával ve svém každodenním životě skromným člověkem a plně se podřizoval dennímu řádu kněžské koleje. K Beranovi upínali své naděje českoslovenští emigranti. Beranova osobnost se stala posilou pro českou kolonii v Římě a v Itálii. Do kontaktu s ním vstupovali příslušníci dávno usazených českých menšin ve světě, stejně jako novodobí vyhnanci z Československa. Při práci pro církev a český exil mu pomáhali osobní sekretáři, kněží Jaroslav Polc, Jaroslav Škarvada a Karel Skalický.

Kardinál Beran se zúčastnil závěrečného zasedání II. vatikánského koncilu, kde vystoupil s projevem o náboženské svobodě. Ve své řeči zúročil své zkušenosti z předchozích bojů církve za náboženskou svobodu proti novodobým totalitám. Během koncilových jednání se Msgre Beran v Římě setkal s pražským apoštolským administrátorem Msgre Františkem Tomáškem. Po prvotní rezervovanosti a opa-

Msgre Josef Beran v USA

trnosti – dané také dohledem v Římě přítomných členů prokomunistického *Mírového hnutí katolického duchovenstva* – k sobě našli oba muži cestu a začali spolu komunikovat.

Na jaře roku 1966 zavítal kardinál Beran do USA a Kanady mezi tamní české krajany. Celý měsíc navštěvoval české obce a farnosti, vysoké školy, státní instituce. Sloužil mše svaté pro Českoslovačky i Američany, absolvoval náboženská shromáždění i osobní setkání jak s vlivnými osobnostmi, tak s prostými lidmi. Setkal se i s proslulým biskupem Fultonem Sheenem. Prvořadě se však cítil být arcipastýřem svého českého lidu. K němu přicházel a byl vítán chlebem a solí, podávanými českými ženami v krojích, v krajanských komunitách v New Yorku, Chicagu, Clevelandu a řadě dalších míst.

V českém benediktinském klášteře v Lisle u Chicaga v dubnu 1966 uvítal kardinála Berana místní farář P. Ka-

rel Kolek. Msgr. Beran zde v den svátku sv. Vojtěcha sloužil mši svatou, oděn do červeného ornátu, ve kterém celebroidl svatou mešní oběť v čase své internace. Chicagský benediktinský klášter byl důležitým duchovním centrem českých katolíků v exilu, kteří se zde shromažďovali na poutích u sochy Panny Marie Neposkvrněné (nazývané také Panny Marie z exilu) a modlili se zde za návrat svobody v Československu. Během této návštěvy českých komunit se Beran seznamoval také se spolkovým životem amerických a kanadských Čechů. Součástí pobytu v Chicagu byla mj. Beranova účast na slavnostní orelské akademii. V komunistickém Československu byl v tu dobu katolický Orel zakázán a mnozí jeho členové se po únoru 1948 ocitli ve vězení. A zde, tak daleko od rodné země, ve farním sále v americkém velkoměstě byl český primas a kardinál Josef Beran doprovázen dvěma orly ve stejnokrojích na orelskou

Vítání kardinála Josefa Berana v Cedar Rapids

akademii, při níž připevnil stuhy na nový prapor *Svazu slovanského orelstva* a do žerdi zatloukl čestný hřeb.

Na počest kardinála-mučedníka se konaly průvody českých spolků, hrála živá hudba, všude jej srdečně přijímali. Salutovali mu Kolumbovi rytíři. Lásku a úctu, kterou primasovi upřel ujařmený domov, mu o to více projevovali Češi v cizině. Jeho zaoceánská cesta měla neobyčejný ohlas.

V čase pražského jara 1968 svítla naděje, že by se kardinál Beran mohl vrátit do Československa. Tento záměr se však nezdařil. Komunisté nejprve zvažovali dovolit Beranovi dožít jeho dny v ČSSR, ale pak od tohoto záměru ustoupili. Arcibiskupův zdravotní stav se také povážlivě horšil. Mezi jeho poslední projevy patří řeč pronesená 25. ledna 1969 ve Vatikánském rozhlasu k tragickému skonu Jana Palacha, který se upálil na protest proti okupaci ČSSR armádami Varšavské smlouvy. Msgr. Beran se sklonil před Palachovým hrdinstvím, avšak zásadně ne-

Msgr. Josef Beran v USA

schválil jeho čin a vyzval k tomu, aby jeho příkladu nikdo nenásledoval. Primas také projevil soucit s okupovanou vlastí. V čase národní úzkosti žehnal Čechům a Slovákům a vzkázal jim rozhlasem do okupované vlasti: „Vzhůru srdce, synové a dcery, bratři a sestry! Vzhůru srdce! In silentio et spe erit fortitudo vestra – v tichosti a naději bude vaše síla.“

Služebník Boží a český vlastenec Josef Beran zesnul v Pánu 15. května 1969. Odebral se na věčnost, aniž se mohl vrátit do rodné země. Ač v cizině, přece doma, neboť odešel ze světa u prahů svatých apoštolů, ve věčném Římě, v koleji Nepomucenum, obklopen věrnými českými kně-

žími, bohoslovci a laiky. Bratrským políbením doprovodil Josefa Berana na věčnost sám papež Pavel VI. Pohřební obřady se konaly 22. května v bazilice sv. Petra. Mši svatou za duši zesnulého sloužil administrátor pražské arcidiecéze František Tomášek. Rakev osobně vykropil papež Pavel VI., což byla mimořádná pocta. Po bohoslužbách se bazilikou nesly tóny naší státní hymny *Kde domov můj*. Lid zpíval také *Svatováclavský chorál* a Zvonařovu píseň *Vlastenské hory* (tj. *Čechy krásné, Čechy mé*). Smuteční hosté provázeli rakev do vatikánské krypty, místa posledního kardinálova odpočinku.

Věčnou odměnu obdržel Josef Beran od Boha v nebi. Pozemské uznání se dostavovalo v různé míře tak, jak to odpovídá poměrům tohoto světa a lidské přirozenosti. Téměř 30 let po pádu antiteistického režimu se primas letos 21. dubna vrátil ke svým věrným Čechům. Prelát české země a zbožný lid provázeli jeho ostatky ze strahovské baziliky do starobylého katedrálního chrámu pražských arcibiskupů. Prosíme služebníka Božího Josefa, aby se přimlouval za svůj národ u Pána Boha. Modleme se za jeho svatořečení a řídíme se jeho odkazem: zůstat vždy věrni církvi a vlasti!

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (19)

4. Tajemství (Čtvrtá část)

12. dubna 1947 (Pokračování)⁽¹⁾

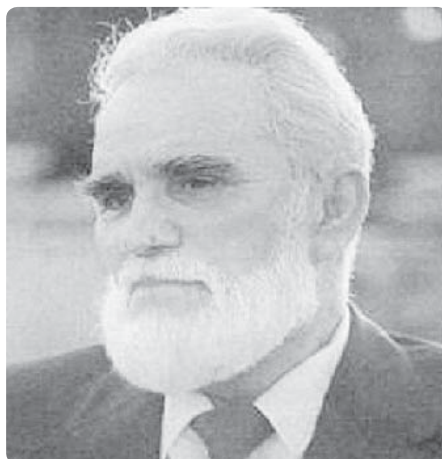
Satanův hněv není již zadržován; Boží Duch odchází ze země, církev bude ponechána jako vdova – hle, pohřební látka kleriky⁽²⁾ –, bude ponechána zvlí světa. Synové, staňte se svatými a dále se posvěcujte, milujte se velmi a stále. Zatemnění svědomí, zlo, jež vzrůstá, vám svědčí o tom, že nadešla chvíle poslední pohromy; rozpoutává se hněv na celé zemi; satanská svoboda, dopuštěná, způsobí krveprolití na každém místě. Přijde na vás chvíle malomyslnosti a zmatku; spojte se v lásce Boží, mějte jediné pravidlo: živé evangelium! Buďte silní v pravdě Ducha, Kristův ovčín je a bude spásou všech těch, kdo chtějí být spaseni.⁽³⁾ Uvidíte lidi vedené Satanem, jak vytvoří jednotnou ligu k boji proti každé náboženské formě; nejvíce bude zasažena Kristova církev, aby byla očistěna od špíny, která je uvnitř: lichvářským obchodem a politikou proti Římu!

Nakonec se pro mnohé modlitby, pro návrat k lásce všech a pro mocné božské úkazy mnozí obrátí; jen k určitému času jim bude dovoleno ničit všechno a všechny; pak Anděl ukáže s božskou mocí své věčné vítězství, zničí zlo dobrem, tělo duchem a nenávisť láskou!

Svatost Otce (*papež – pozn. autora*) vládnoucí na trůnu božské lásky bude trpět až do smrti, a to pro něco malého, nějakou věc, krátkou, ke které dojde za jeho vlády. Málo dalších bude ještě kralovat na trůnu: poslední, světec, bude milovat své nepřátele; utvářením jednoty lásky bude poukazovat na vítězství Beránka a uvidí ho.

Kněží, i když jsou v pekelném chaosu, jsou mně drazí; budou pošlapáni a zabijeni: hle, přeražený kříž blízko kleriky vnějšího kněžského svlečení.⁽⁴⁾ Láska je čas, který se nachladí („láska se nachladí“ byl pojem, který Bruno opakoval při různých příležitostech ve svých veřejných meditacích – pozn. autora), a v tomto čase kněží ukážou, že jsou vpravdě mými syny; ať žijí v čistotě, vzdálení ze světa, nekouří, jsou přímější a následují cestu Kalvárie.

Laikové spojeni v jediném Krédu musejí mnoho pracovat svým dobrým příkladem správnosti ve světě mezi Satanovými šiky, aby připravili srdce ke spáse; nikdy neochabujte v tom, být blízko Ježíšovu eucharistickému Srdci. Když budete ta-

kovým způsobem pracovat, uvidíte plody vítězství v probuzení svědomí k dobru; třebaže budete uprostřed zla, uvidíte prostřednictvím vaší účinné spolupracující pomoci hříšníky, kteří se obrátí, a jak se ovčín naplní spasenými dušemi. Musíte spojit vjedno vaše jednání podle vůle Toho, který žije v srdcích oddaných Duchu sjednocených k svatosti. Posilněte se, připravte se na boj víry, nebuďte líní ve věcech Božích, uvidíte časy, kdy lidé budou lépe konat vůli těla než vůli Boží; ti budou stále stahováni do bahna a do pasti dobrovolné záhuby.

Boží spravedlnost se dá pocítit na zemi; činite pokání. Jen svatí, kteří jsou mezi vámi, v poustevnách a v kláštorech i na každém místě, zadrží ničící hněv božské spravedlnosti. Chvíle je hrozná. Od onoho dne, který přijde, panny a panici – kdokoli, kdo slouží Bohu v duchu a ne podle těla – vezmou na sebe část ran, jež brzy sestoupí na zem, aby byl hříšníkům dán ještě čas, kdy by prohlédli a s celým životem se utekli pod můj plášť, a tak byli spaseni.

Jděte k láskyplnému Srdci Ježíše, mého legitimního Syna, naplňte se láskou, umyjte se ospravedlňující Krví božské ho vykoupení.

Také já, mrtva ve světě – ne smrtí, jakou se umírá ve světě adamovského hří-

chu:⁽⁵⁾ mé tělo nemohlo zemřít a nezemřelo, nemohlo zetlít a nezetlelo, protože jsem Neposkrvněná; bylo to v extázi božské lásky, v níž jsem byla přenesena Ježíšem, Slovem, mým Synem, a anděly do nebe, a tak jsem byla přenesena k trůnu Božího milosrdenství – pro svět⁽⁶⁾ jsem spolupracovala na spravedlivém vykoupení Ježíšem, svým Synem; po třech dnech svého snu extáze lásky jsem byla svým Synem spolu s anděly přenesena k trůnu božského milosrdenství, abych zde měla prostřednictvím Božích milostí mezi zatvrzelými hříšníky. Mé tělo nepoznalo porušení, mé tělo nemohlo zetlít a nezetlelo, protože jsem Královna synů vzkříšení.⁽⁷⁾ Nyní a vždy jsem na trůnu Boží Trojice (ať tomu všichni naslouchají), jako je teplo v tělesném životě, aby se tímto životem mohlo žít.

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vzbral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Pokračujeme v publikování poselství, které Panna Maria sdělila Brunovi Cornacchiolovi při svém prvním zjevení v Tre Fontane 12. dubna 1947. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Jak bylo uvedeno výše, Panna Maria při svém zjevení ukazovala svou levou rukou ke svým nohám, kde byla černá látka podobná klerice, zmuchlaná na zemi. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Tedy katolická církev, která je nejenom společenstvím spasených, ale také spásonosná, tj. nutnou prostřednicí Boží spásy. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Jak bylo opět uvedeno výše, Panna Maria při svém zjevení ukazovala levou rukou nejenom na černou látku kleriky, ale také na kusy křicifixu, který Cornacchiola roztránil doma v roce 1939 po svém návratu ze Španělska. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Tělesná lidská smrt je podle ekonomie spásy důsledkem prvotního hříchu. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ Tj. mrtva pro svět. [pozn. překl.]

⁽⁷⁾ Jak už bylo řečeno výše, zde Panna Maria hovoří o tajemství svého nanebevzetí, tj. toho, jak na konci své pozemské pouti byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy. [pozn. překl.]

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze (6)

Poprava 27 českých pánů“ na Staroměstském náměstí

Názor, že Mariánský sloup stál na místě popraviště „27 českých pánů“ je mylný. Popraviště bylo před radnicí, na místě, kde je dodnes v dlažbě 27 křížů na památku popravených.

Dne 21. června 1621 bylo popraveno 27 předních účastníků povstání, z nichž bylo 26 evangeliků a 1 katolík. Je ale také pravda, že nebyli popraveni pro víru, ale pro vzpouru. Popravě, stejně jako zrušení náboženské svobody se mohli vyhnout tím, že by byli v roce 1619 přijali nabídku Ferdinanda II., ukončili povstání a vrátili se k plnění své přísahy z roku 1617. Slezské stavy, které ukončily po jeho výzvě povstání, vyjednaly, že evangelické náboženství mohlo být ve Slezsku zachováno a povstalci dostali amnestii.

Mariánský sloup stál na Staroměstském náměstí na místě bývalého pranýře, na kterém bylo v roce 1631 při dobytí Prahy protestantskými Sasy zneuctěno Paladium země české, starobylý obraz Panny Marie Staroboleslavské, přibitím na pranýř. Tento ochranný obraz země české byl Ferdinandem II. vyplacen a vrácen zpět do Staré Boleslavi, kde je uctíván do dnešních dnů.

3. Byl Mariánský sloup potupou českého národa, byla by jeho obnova popřením vývoje českých dějin?

Bílá Hora, germanizace, politika první republiky a T. G. Masaryka

V tomto případě jde o výrok T. G. Masaryka, prvního československého prezidenta a zároveň muže, o jehož zásluhách byl přijat zákon, v kterém se praví: „T. G. Masaryk zasloužil se o stát.“ Masarykovy zásluhy o vznik Československa jsou nepopíratelné (stejně jako o zánik Rakouska-Uherska), zejména jeho zahraniční akce, kdy přesvědčil mocnosti o rozdělení Rakouska-Uherska a vzniku národních států.

Pokud jde o jeho činnost při vytváření československého státu, už tak šťastnou

ruku neměl. Trvání na ideji československého národa, odmítnutí autonomie Slovenska, příslibené v *Pittsburských dohodách*, neprojednání vzniku nového státu s představiteli německé menšiny, která tvořila nezanedbatelných 30 % obyvatelstva českých zemí, byly kroky, které nepřispívaly ke stabilitě státu, a lze dokonce říci, že vedly nepřímo k Mnichovské dohodě a zániku Československa v letech 1938 až 1939. V neposlední řadě k nestabilitě státu přispívala i protikatolická politika, přinejmenším ve 20. letech 20. století. Slováci a většina Němců z českých zemí byli katolíci, mezi Slováky i Němci byla rozšířena mariánská úcta; Panna Marie Bolestná je patronkou Slovenska. Němci byli ctiteli českých patronů, sv. Václava a sv. Jana Nepomuckého, Slováci zase svěřili své národní obrození pod ochranu sv. Vojtěcha, také českého patrona.

V církevní politice mohlo být navazováno na úctu mariánskou, společnou všem národům Československa, s německy mluvícím obyvatelstvem dále na úctu svatováclavskou a svatojánskou, se Slováky na úctu svatovojtěšskou. Je pravděpodobné, že by takto pojatá církevní politika dokázala zmírnit národnostní napětí. Na místě toho však byla úcta všech těchto svatých z oficiálních míst znevažována. Svatý Vojtěch je velkým patronem Polska a Maďarska, jeho úcta tedy spojuje střeoevropské národy, Československo a jeho sousedy.

Protikatolická Masarykova politika začala ještě před vznikem Československa, když legionářské pluky od Zborova, které nesly jména sv. Václava a sv. Cyrila a Metoděje, přejmenoval na pluky Mistra Jana Husa a Jiřího z Poděbrad.

Mariánský sloup, potupa českého národa a popření vývoje jeho dějin?

O stržení Mariánského sloupu se prezident Masaryk vyjádřil takto: „Když Pražané tu sochu odstranili, jsem rád, protože ta socha byla politickou potupou pro nás.“

I když nemíníme zpochybňovat zákon říkající, že „T. G. Masaryk zasloužil se o stát“, je třeba jeho výrok o Mariánském sloupu na Staroměstském náměstí podrobit zkoumání a zejména se zamys-

let nad tím, v čem Mariánský sloup urážel český národ.

Pokud by urážkou českého národa byla míněna nucená rekatolizace, musela by být stejně chápána i předchozí nucená protestantizace, navíc spojená s germanizací, němčina totiž byla řečí reformace. Proti protestantské germanizaci směřovalo usnesení zemského sněmu z roku 1615, které prosadili katolíci s utrakvisty a které směřovalo k ochraně českého jazyka.

Po bitvě na Bílé hoře byla cílená germanizace, prosazovaná vrchnostmi, zastavena. Docházelo i nadále k šíření němčiny, hlavně ve vyšších vrstvách společnosti, ale germanizace nebyla součástí státní a vrchnostenské politiky. O tom svědčí i rozhodnutí moravského zemského soudu z 18. století, kdy si vrchnost stěžovala na neposlušné poddané, kteří jí podávají petice v češtině, jimž vrchnost nerozumí, a žádala o vojenský zásah proti poddaným. Zemský soud vrchnosti sdělil, že je povinna znát řeč svých poddaných, a pokud ji nezná, má si zajistit tlumočníka a k vojenskému zásahu není důvod. Germanizaci lze považovat za součást státní politiky snad jen za vlády Josefa II.

Bylo snad ustanovení rakouské ústavy, že nikdo nesmí být nucen kvůli vzdělání nebo jednání s úřady učit se cizí jazyk a má právo vše získat v mateřském jazyce, bylo to urážkou českého národa?

Nebo byla urážkou českého národa finanční podpora stavby Národního divadla v Praze ze strany císaře Františka Josefa I. a dalších příslušníků Habsbursko-Lotrinské dynastie?

Nebo snad byla urážkou českého národa skutečnost, že v *Obnoveném zřízení zemském* Ferdinanda II. bylo povoleno užívání němčiny (vedle češtiny) v jednání zemského soudu a sněmu, kterou zavedly evangelické stavy v letech 1618 až 1620? Pak by ale bylo v první řadě urážkou českého národa ono povolení evangelických stavů z roku 1618, a to nemělo s Mariánským sloupem nic společného.

Rekatolizace, která začala v Čechách už dlouho před Bílou horou, byla nenásilná, z kazatelen a škol, neodnárodňovala. Katolický kněz měl povinnost kázat alespoň v neděli a o svátcích v řeči lidu

a musel v řeči lidu zpovídat. Vyšší školství bylo v národnostně neutrální latině, tedy opět nikoho neodnárodňovalo. Jezuitské instrukce vysloveně prosazují češtinu. Pouze v období několika let po bitvě na Bílé hoře docházelo k nucené rekatolizaci, zejména umístěním vojska do obcí a domů těch, kteří nechťeli přijmout katolickou víru. Umístění vojska, které museli obyvatelé žít, zpravidla zlomilo jejich odpor proti rekatolizaci. Vzhledem k použitým metodám lze mluvit spíše o nátlaku než násilí.

V českých zemích byly za Rakousko-Uherska národnostní spory mezi Čechy a Němci, ale za Československé republiky byly národnostní spory – mezi Čechy a Němci, mezi Čechy a Slováky, mezi Slováky a Maďary, které se nedařilo uspokojivě vyřešit stejně jako v Rakousku-Uhersku.

Protikatolická politika T. G. Masaryka neupevňovala Československo, ale naopak potírání úcty k Panně Marii, sv. Janu Nepomuckému, sv. Vojtěchovi a do roku 1929 i sv. Václavu odcizovalo státu další národy Československa, Slováky – Panna Maria Bolestná byla patronkou Slovenska –, české Němce, kteří byli ctiteli Panny Marie, sv. Václava i sv. Jana Nepomuckého.

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze byl postaven v roce 1650, jako poděkování Panně Marii za pomoc při obraně Starého a Nového Města pražského od 26. července do 3. listopadu 1648 před švédským vojskem, na místě, kde se během obléhání shromažďovali Pražané k modlitbám k Panně Marii za pomoc proti obléhatelům. Byl současně i připomínkou statečnosti obránců města, kteří se vzepřeli nepřátelskému vpádu a statečně hájili své město, životy i majetky své a svých bližních.

Je nepochopitelné, proč by právě památník na obranu Prahy v roce 1648 měl být potupou českého národa, když se Česká republika tak hrdě hlásí k obraně Prahy v bitvě na Vítkově v roce 1420, kde byl postaven památník Janu Žižkovi, veliteli v tomto boji. Potupou českého národa zřejmě není ani hrdinný odpor města Brna od 3. května do 15. srpna 1645, rovněž proti švédskému vojsku. Brno slaví památku vítězné obrany jako Den Brna vždy v sobotu nejbližší 15. srpnu.

Za ostudu lze však právem považovat výsledek bitvy na Bílé hoře 8. listopadu 1620. Útěk vojska, u kterého velitelé v době srážky, trvající necelé dvě hodiny, nebyli, by se dal ještě pochopit, ale ne jednání velitelů vojska. Vojsko uprchlo do Prahy, která měla opevnění, sice z 15. století a již poněkud zastaralé, ale stejné, na kterém se v roce 1648 dokázala měšťanská domobrana ubránit celkem 101 dnů, bez děl a téměř i bez pravidelného vojska. V roce 1620 bylo k dispozici, mimo městskou domobranu, asi 18 000 vojáků stavovské armády, kteří utekli do Prahy. Ale velitelé, včetně vzdorokrále Fridricha Falckého, se o obranu ani nepokusili, ale prostě utekli z Prahy a následně i ze země a spoléhali na pomoc spojenců, že jim pomohou vrátit se do země. Spojenci však samozřejmě sledovali své vlastní zájmy a záležitost českých emigrantů podporovali jen potud, pokud to bylo v jejich vlastním zájmu.

Zbabělost vůdců povstání evangelických stavů z let 1618 až 1620 si zaslouží odsouzení, to byla skutečná potupa Království českého, těžko však českého národa, když mnozí z vůdců povstání česky ani neuměli. Rozhodně nelze jejich zbabělost odčinit stržením Mariánského sloupu, který byl zároveň památníkem na statečnost obránců měst pražských z roku 1648. Nebo snad někomu tolik vadí protiklad mezi zbabělostí a statečností, když nevyhovuje jeho ideologickému zaměření? Stržení Mariánského sloupu 3. listopadu 1918, tedy na den 270. výročí úspěšné obrany Prahy, lze však považovat přinejmenším za potupu obránců Prahy z roku 1648. Působí to tak, jako by právě vznikající Československá republika pohrdala občany, kteří jsou jí ochotni bránit, resp. jako by se už předem vzdávala práva na svoji obranu. Nebyla to už předzvěst kapitulace před zradou spojenců v Mnichově z roku 1938?

V čem Mariánský sloup na Staroměstském náměstí urážel český národ, nelze pochopit. Je spíše nutné přiznat, že v tomto případě se T. G. Masaryk nadržel historických faktů, ale pragmaticky chtěl podpořit a snad i ochránit před trestem ty, kdo podporovali jeho protirakouskou a protikatolickou politiku a případně se podíleli na stržení Mariánského sloupu.

Pouze pokud bychom měli považovat za hlavní linii vývoje českých dějin

politickou neschopnost, zbabělost, kapitulantství a spoléhání se na spojence místo na vlastní síly, bylo by možné považovat Mariánský sloup za popření vývoje českých dějin.

Mariánský sloup jako habsburský památník?

Jak již bylo několikrát řečeno, iniciativa ke stavbě Mariánského sloupu vyšla od pražských měšťanů po úspěšné obraně Starého a Nového Města pražského (od 26. července do 3. listopadu 1648) před obléhajícím švédským vojskem. K postavení Mariánského sloupu se Pražané zavázali v době obléhání, kdy se setkávali v modlitbách na Staroměstském náměstí a prosili Pannu Marii o pomoc při obraně města. Úspěšná obrana města byla připisována pomoci Panny Marie. Císař Ferdinand III. ocenil věrnost a statečnost pražských měšťanů a studentů i finančním příspěvkem na pořízení a stavbu Mariánského sloupu.

Argument proti finanční účasti císaře Ferdinanda III. na stavbě Mariánského sloupu jako urážky českého národa a jeho nevhodnost v samostatném státě je vlastně až úsměvný. Kdybychom měli takto postupovat důsledně, museli bychom zbourat např. Národní divadlo, protože na jeho stavbu také přispěl císař (František Josef I.) i další Habsburkové, a dokonce pokryli více než 50 % nákladů stavby. Podobně bychom mohli pokračovat s Národním muzeem, Všeobecnou fakultní nemocnicí v Praze, dokonce i pomníkem Jana Husa na Staroměstském náměstí atd.

Rovněž je třeba uznat, že Habsburkové své národy neponěmčovali. Byla to císařovna Marie Terezie, která vyslovila přání, aby Češi svým jazykem mluvili a rozvíjeli jej. Habsburkové byli snad jedinou z evropských dynastií, která se v tradici Svaté říše římské považovala za vládce národů, a byli na to hrdí. S výjimkou vlády císaře Josefa II. byly jazyky všech národů monarchie respektovány.

Německá řeč byla pouze tzv. vnitřní úřední řečí, tj. vyřizovala se v ní korespondence mezi úřady a soudy. Mimo ni byla vnější úřední řeč, v níž se jednalo se stranami a vyřizovala se jejich podání u úřadů i soudů. Takovou vnější úřední řečí byl prakticky jazyk každého občana monar-

Změna v Katechismu katolické církve o trestu smrti

Prefekt Kongregace pro nauku víry, kardinál Luis Ladaria SJ, zveřejnil reskript po papežské audienci, která se uskutečnila 11. května 2018. Svätý otec při ní schválil nové znění paragrafu č. 2267 *Katechismu katolické církve*, který se týká trestu smrti, a stanovil, že tato nová verze má být přeložena do různých jazyků a zanesena do všech vydání zmíněného Katechismu.

Na rozdíl od předchozího znění dotyčného paragrafu, podle něhož „tradiční učení církve (...) nevylučuje použití trestu smrti“, nová verze ještě více tříbí morální stanovisko katolické církve a hovoří o nepřijatelnosti nejvyššího trestu. Dále zmiňuje „rozhodné úsilí katolické církve o zrušení trestu smrti v celém světě.“

„Po dlouhý čas,“ čteme v nově formulovaném paragrafu 2267, „byl trest smrti, vykonaný po řádném procesu k tomu oprávněnou úřední mocí, považován za přiměřenou reakci na některé závažné zločiny a za přijatelný, byť krajní nástroj k ochraně obecného blaha. Dnes se stále výrazněji prosazuje vědomí, podle něhož člověk neztrácí důstojnost ani po spáchání nejtěžších zločinů. Navíc se rozšířilo nové chápání smyslu, jaký mají tresty uvalené státem. A konečně byly vyvinuty účinnější detenční systémy, které zajišťují patričnou obranu občanů a zároveň pachatelé definitivně neodnímají možnost nápravy. Církev proto ve světle evangelia učí, že »trest smrti je nepřijatelný, protože útočí na nedotknutelnost a důstojnost člověka« (*Promluva papeže Františka k 25. výročí vydání Ka-*

techismu katolické církve, synodní aula Pavla VI., 11. 10. 2017), a rozhodně se zasazuje o jeho zrušení v celém světě.“

Reskript, datovaný 1. 8. 2018, nabývá okamžité platnosti, informuje prefekt Kongregace pro nauku víry, který úpravu Katechismu vysvětluje rovněž v dopise, adresovaném biskupům celého světa. Zdůrazňuje v něm, že papež František požádal o novou formulaci církevního učení o trestu smrti u příležitosti 25. výročí publikace apoštolské konstituce *Fidei depositum*, kterou papež Jan Pavel II. promulgoval *Katechismus katolické církve*. Právě tento svätý papež v encyklice *Evangelium vitae* (1995) jmenuje mezi nadějnými znameními nové civilizace života skutečnost, že „v církvi i v občanské společnosti stále více převažuje mínění těch, kteří chtějí trest smrti silně omezit nebo i docela odstranit“. Dále zde Jan Pavel II. hovoří o užití trestu smrti v případech „absolutní nezbytnosti, totiž tehdy, kdy se společnost nemůže bránit jinak“. Vzápětí však dodává, že „díky vhodnějšímu uspořádání trestního systému se dnes tyto případy vyskytují velmi zřídka, pokud vůbec“, což je nauka, která vstoupila do první edice Katechismu.

Ve Wojtyłových stopách pokračuje Benedikt XVI., který v apoštolské exhortaci *Africae munus* (2011) upozorňuje odpovědné společenské představitele na nutnost „učinit vše možné pro to, aby byl odstraněn nejvyšší trest“. Při generální audienci 30. 11. 2011 pak emeritní papež podpořil iniciativy vedoucí ke zrušení

trestu smrti, které mu předložili členové komunity Sant' Egidio. Papež František v promluvě k Mezinárodní komisi proti trestu smrti (20. 3. 2015) označil nejvyšší trest za lidské a právní selhání a při audienci věnované Papežské radě pro novou evangelizaci (11. 10. 2017) vyhlásil k přehodnocení katechetické formulace.

Prefekt Kongregace pro nauku víry proto v listě biskupům ujišťuje, že úprava 2267. článku Katechismu se vyznačuje kontinuitou s předchozím magisteriem a nestojí s ním v rozporu. Zachování předcházejících dvou paragrafů (2265, 2266) Katechismu nezabavuje veřejnou moc povinnosti chránit občany a obecné dobro společnosti, jak církev vždycky učila. Z nově formulovaného znění vyplývá, že vědomí církve o nepřijatelnosti trestu smrti se vyvinulo „ve světle evangelia“ (*Gaudium et spes*, 4). Evangelium nám totiž napomáhá, abychom lépe pochopili řád stvoření, který na sebe vzal Boží Syn, očistil jej a dovedl k dokonalosti, vysvětluje kardinál Ladaria. A dodává, že evangelium nás přivádí k milosrdenství a trpělivosti Pána, který každému dává jeho čas k obrácení.

Nová formulace článku 2267 zároveň katolickou církev podněcuje k rozhodnému úsilí o odstranění absolutního trestu v těch zemích, kde je dosud platný, a to rovněž prostřednictvím uctivého dialogu s úředními představiteli, který by podpořil vznik nové mentality, uznávající důstojnost každého lidského života, uzavírá prefekt vatikánské kongregace.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html>, 2. 8. 2018 (Redakčně upraveno)

chie, zajištění překladů a tlumočnicka bylo povinností úřadu nebo soudu.

V armádě byla národnostní otázka řešena rovněž dvoji řečí. Velící řečí byla němčina, ale to se týkalo pouze rozkazů a hlášení mezi velitelskými a několika desítek povelů, které mohl a musel každý voják zvládnout. V každém pluku byla plukovní řeč, ve které se velitelé dorozumívali s mužstvem, vydávali mu rozkazy a přijímali hlášení. Plukovní řeč se musel naučit každý důstojník odvelený k pluku. Plukovní řeči se stávala taková řeč, která byla rodnou řečí jedné pětiny příslušníků pluku. U velké části pluků byly dvě,

výjimečně i více plukovních řečí, podle národnosti obyvatel doplňovacího obvodu. Potřebu společného velícího jazyka v mnohonárodnostní armádě potvrzuje i současná praxe NATO, kde je velícím a dorozumivacím jazykem angličtina.

(Pokračování)

AKTUÁLNĚ:

Projednáni dvou petic ve věci Mariánského sloupu v Zastupitelstvu hlavního města Prahy, které mělo proběhnout

14. června 2018, bylo ve 2 hodiny po půlnoci 15. června odloženo na 6. září 2018, to je na poslední jednání zastupitelstva před volbami. Nová petice proti obnově Mariánského sloupu měla 1.100 podpisů, petice pro obnovu 16.489 podpisů.

Místo Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze je místem náboženské úcty. Prosím, noste květiny a kamínky na toto místo, aby svět viděl, že je to stále místo modlitby a aby Panna Maria toto naše úsilí o jeho důstojnou obnovu přijala.

Josef Pejřimovský

Pondělí 20. 8. 2018

6:05 Klapka s ... (101. díl): Alenou Krejčovou **7:40** V pohorách po horách (31. díl): Osoblažsko **7:50** Po volání: S dominikány v Praze **8:55** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Nad co nic většího nelze myslit: Nevyslovitelné mystérium Boha **9:45** V posteli POD NEBESY IV. (5. díl) **10:40** GOODwillBOY IV. (2. díl): Radio **11:20** Exit 316 MISE: Co oči nevidí **11:45** Desatero pro děti – Páté přikázání: Nezabiješ – Buď dobrý **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** Poslány sloužit **13:50** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (38. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:15** Dana & Přátelé (3. díl): Fr. Bill Quinivan **14:45** Noční univerzita: Doc. Pavel Nováček, CSc. – Budoucnost už není, co bývala **16:00** Petr Bende & Pavel Helan na Mohelnickém Dostavníku 2013 **16:45** Svatá Brigita Švédská (2. díl): Směrem k Římu **17:45** Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernartcích **18:10** Rodina podle papeže Františka (6. díl) **18:25** Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno **18:30** Desatero pro děti – Šesté přikázání: Vždy jedne-ji čistě – Nesesmilniš **18:40** Putování Modrou planetou: Kanada BC **19:15** Libanonský odkaz **19:40** Ars Vaticana **20:00** Na jedné lodi (7. díl) **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín (53. díl): S Jindřichem Štreitem **21:15** Angola: katecheta Paulino **21:50** Terra Santa News: 15. 8. 2018 **22:15** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslavenství **23:35** Kulatý stůl (238. díl): Kardinál Beran **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 21. 8. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Misie skrze svědectví – Slovensko **9:00** Smírčí kříž **9:25** Víra do kapsy: Titus Zeman – muž hranic **9:45** Pro vita mundi (137. díl): PhDr.h.c. Pavel Žák **10:30** Přešel jsem hranici **11:30** Srpen 68, speciál k 50. výročí invaze vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Outdoor Films se Štěpánem Černouškem (42. díl): Sibiřské gulagy **13:40** Stíny barbarské noci **14:30** Srpen 68, speciál k 50. výročí invaze vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR [L] **15:05** Světlo pro Evropu (4. díl): Mezináboženský dialog **15:15** Noční univerzita: Věra Sosnarová – Krvavé jahody – svědectví ženy, která přežila gulag **17:00** Srpen 68, speciál k 50. výročí invaze vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR [L] **18:00** Mše svatá za oběti totalitních režimů z chrámu Panny Marie před Týnem, Praha [L] **19:10** Odsouzena za vlastizradu **19:30** Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2018 [P] **20:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (4. díl): Osamělá chlouba našeho pádu: Maria, Matka Boží [P] **21:00** Srpen 68, speciál k 50. výročí invaze vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR [P] **23:00** Jan Pavel II. a pád komunismu **0:40** Noční univerzita: Mgr. Vojtěch Vlček – Mučedníci komunismu **2:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 22. 8. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2018 **6:25** Klapka s ... (91. díl): Lubomírem Havrdou **7:30** Skryté poklady: Milan **8:00** Noční univerzita: Doc. Pavel Nováček, CSc. – Budoucnost už není, co bývala **9:15** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:50** V posteli POD NEBESY IV. (6. díl) **11:45** Desatero pro děti – Sedmé přikázání: Buď poctivý – Nepokradeš **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Rodina podle papeže Františka (6. díl) **13:05** Slezská Lilie 2014: koncert skupiny Arka Noego (PL) **14:15** Na jedné lodi (7. díl) **15:20** Exit 316 MISE: Co oči nevidí **15:40** Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2018 **16:05** Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernartcích **16:25** Probuzení Haiti **17:00** U NÁS aneb Od cimbalu

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

o lidové kultuře (118. díl): „Natalika – Mým národům“ **18:30** Desatero pro děti – Osmé přikázání: Buď pravdivý – Nelži **18:40** Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno **18:45** Misie naživo (22. díl): Dobrovolníci v Keni – sirotčinec a škola českými očima **20:00** Pohyby **20:45** Na pořadu rodina (20. díl): Mladé manželství v dnešní době? **21:50** Srpen 68, speciál k 50. výročí invaze vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR **0:00** Generální audience Svatého otce **0:25** Jak potkávat svět (52. díl): S Annou a Jiřím Pospíchalovými **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 23. 8. 2018

6:05 Klapka s ... (70. díl): Petrem Baranem **7:10** Putování Modrou planetou: Kanada BC **7:50** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnovíš tvář země **8:15** Na pořadu rodina (16. díl): Práce pro rodiny jako posláni **9:20** Česká věda **9:35** Světlo pro Evropu (4. díl): Mezináboženský dialog **9:50** Oklamání učedník **10:05** V posteli POD NEBESY IV. (7. díl) **10:55** GOODwillBOY IV. (4. díl): Svět ticha **11:40** Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno **11:45** Desatero pro děti – Osmé přikázání: Buď pravdivý – Nelži **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** Dana & Přátelé (4. díl): Sean Forrest **13:45** Generální audience Svatého otce **14:15** Muzikanti, hrajte **14:45** V pohorách po horách (31. díl): Osoblažsko **14:55** Vzlétěte vysoko: Debata o mladých lidech nejen v církvi **15:30** Ars Vaticana **15:40** Večeře u Slováků: 21. neděle v mezidobí [P] **16:10** Desatero pro děti – Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního **16:20** Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno **16:25** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **17:00** UNITED 2018: Face2face s organizátory festivalu [L] **17:35** Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2018 **18:00** UNITED 2018: Zahájení festivalu United [L] **20:45** UNITED 2018: koncert skupiny CHRISTAFARI (US) [L] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Cvrlikání (58. díl): Kapky **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 24. 8. 2018

6:05 Na jedné lodi (7. díl) **7:05** Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernartcích **7:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (38. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:50** Víra do kapsy: Žalmy znovu v módě **8:05** Rodina podle papeže Františka (6. díl) **8:25** GOODwillBOY IV. (5. díl): Mountain climbing **9:05** V posteli POD NEBESY IV. (8. díl) **10:00** UNITED 2018: dopolední program [L] **11:45** Desatero pro děti – Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Ars Vaticana **12:15** UNITED 2018: Face2face [L] **12:45** V pohorách po horách (31. díl): Osoblažsko **13:00** Duchovní menu [P] **14:10** Historie sklářství v Karlovině **14:30** UNITED 2018: Face2face [L] **15:05** Víra do kapsy: S modlitbou ve vztahu **15:20** Putování Modrou planetou: Kanada BC **16:00** UNITED 2018: Face2face [L] **16:35** Bible pro Severní Koreu **17:10** BET

LECHEM – vnitřní domov (46. díl): Jaromír Kubů – kastelán hradu Karlštejn **17:30** Papež František na Světovém setkání rodin v Dublinu: Studio František [L] **18:35** Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno **18:40** Desatero pro děti – Desáté přikázání: Nebudeš dychtit po majetku svého bližního **19:00** UNITED 2018: Hlavní program [L] **21:30** Víra do kapsy: Otec a dcera **21:45** UNITED 2018: koncert skupiny WORSHIP CENTRAL (UK) [L] **23:20** Čas pro Malawi **0:10** Cesta k andělům (95. díl): Ivan Hubáč – scenárista a dramaturg **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 25. 8. 2018

6:05 Dana & Přátelé (4. díl): Sean Forrest **6:30** Pastýř na člunu **6:55** Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno **7:00** Noeland (52. díl) **7:30** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **8:05** GOODwillBOY IV. (6. díl): Lego **8:45** V posteli POD NEBESY IV. (9. díl) **9:35** Exit 316 MISE: Co oči nevidí **10:00** UNITED 2018: dopolední program [L] **11:45** Papež František na Světovém setkání rodin v Dublinu: Studio František [L] **12:15** Papež František na Světovém setkání rodin v Dublinu: Uvítací ceremoniál na nádvoří prezidentského paláce [L] **12:40** Večeře u Slováků: 21. neděle v mezidobí **13:10** Papež František na Světovém setkání rodin v Dublinu: Setkání s autoritami, občanskou společností a diplomaty v sídle dublinského zámku [L] **14:05** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **14:15** Víra do kapsy: Dá se život plánovat? **14:30** UNITED 2018: Face2face [L] **15:05** Chau – les v pohybu **16:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (39. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:30** Papež František na Světovém setkání rodin v Dublinu: Návštěva katedrály Panny Marie [L] **17:15** Papež František na Světovém setkání rodin v Dublinu: Studio František [L] **18:15** UNITED 2018: Face2face [P] **18:45** V pohorách po horách (38. díl): Zemská brána – Orlické hory **19:00** UNITED 2018: Hlavní program [L] **20:45** Papež František na Světovém setkání rodin v Dublinu: Vigilie Světového setkání rodin [L] **22:45** Vanen, pírkó z ráje **23:45** Outdoor Films s profesorem Zdeňkem Ďurišem (44. díl): S oceánologem do mořských hlubin **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 26. 8. 2018

6:05 Ars Vaticana **6:15** Vynoření z katakomb **7:15** Biblická studna **8:20** Řeckokatolický magazín (127. díl) **8:35** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnovíš tvář země **9:00** Cvrlikání (58. díl): Kapky **10:10** Večeře u Slováků: 21. neděle v mezidobí **10:45** Papež František na Světovém setkání rodin v Dublinu: Návštěva poutního místa Knock a Anděl Páně [L] **11:50** Rodina podle papeže Františka (6. díl) **12:05** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: Přednáška Pavla Fischera – Rodina **12:50** Zpravodajské Noeviny: 21. 8. 2018 **13:15** Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová – herečka **14:10** Muzikanti, hrajte **14:45** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **15:15** Noeland (53. díl) **15:40** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **15:55** Papež František na Světovém setkání rodin v Dublinu: Mše svatá v Phoenix Parku v Dublinu na zakončení Světového setkání rodin [L] **17:45** Papež František na Světovém setkání rodin v Dublinu: Studio František [L] **19:05** Na Větrné hůrce **19:30** Exit 316 MISE: Zachraň se, kdo můžeš! [P] **20:00** Bella **21:35** Outdoor Films s Annou Hanuš Kuchařovou (71. díl): Můj život je slackline [P] **23:15** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (4. díl): Osamělá chlouba našeho pádu: Maria, Matka Boží **0:10** Jak potkávat svět (54. díl): S Ivo Viktorinem **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 20. 8. o 14:25 hod.: v Kontexte

(Martin Kramara: Pravdy sú len jedny)

V súvislosti so spoločným vyhlásením najvyšších predstaviteľov všetkých kresťanských cirkví na Slovensku k tzv. Istanbulskému dohovoru sa v médiách znovu objavilo množstvo stereotypných kritik, invektív a obvinení. Je teda, alebo nie je reálna hrozba šírenia gender ideológie v našej spoločnosti?

Utorok 21. 8. o 20:05 hod.: Krátke správy

Spravodajstvo zložené z príspevkov z Dublinu, z miesta konania Svetového stretnutia rodín.

Streda 22. 8. o 21:50 hod.:

Dedičstvo otcov – Kláštorisko (dokument)

Dokumentárny film o snahe dobrovoľníkov zachrániť ruiny bývalého kláštora kartuziánov v Slovenskom raji pod vedením archeológa doc. Michala Slivku.

Štvrtok 23. 8. o 17:30 hod.:

Doma je doma (Anna Kolesárová a jej Domček)

Anka Kolesárová bude vyhlásená za blahoslavenú. Aký bol jej život, aké ovocie prináša v súčasnosti... Hostia: Pavol Hudák, Mária Alušíková, Adriana Čurajová, Regina Majorošová. Moderuje Ján Knapík.

Piatok 24. 8. o 21:55 hod.: Večera u Slováka (21. nedeľa v Cezročnom období)

Diskusná relácia nad nedeľným evanjeliom „Tvoje slová, Pane, sú Duch a život. Ty máš slová večného života.“

Sobota 25. 8. o 19:45 hod.:

Svetové stretnutie rodín v Dubline

Svätý otec František na Festivale rodín – priamy prenos.

Nedeľa 26. 8. o 15:00 hod.: Svetové stretnutie rodín v Dubline – svätá omša

Priamy prenos svätej omše z Phoenix Parku, celebruje pápež František.

KOUPÍM BAROKNÍ ORNÁT (tzv. basičku). Prosím, kontaktujte mňa na tel. číslo 776 077 336. Deo gratias!

BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. SRPNA 2018

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 8.		PO 20. 8.		ÚT 21. 8.		ST 22. 8.		ČT 23. 8.		PÁ 24. 8.		SO 25. 8.			
Antifona	1136	1262	1734	1953	1722	1941	1478	1664	1197	1329	1673	1892	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	784	883	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1734	1953	1723	1941	1479	1665	1198	1330	1481	1667	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1674	1893	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1735	1954	1724	1942	1654	1871	1201	1334	1674	1894	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	711	802	1477	1663	1724	1943	1479	1665	1202	1334	1675	1894	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1724	1943	1724	1943	1655	1872	1202	1334	1675	1894	1655	1886		
Závěrečná modlitba	711	802	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1480	1666	1482	1668	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	792	890	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1676	1895	1236	1372		
Závěrečná modlitba	711	802	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1482	1668	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 18. 8.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1736	1955	1727	1946	1660	1877	1207	1340	1677	1897	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1678	1897	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1678	1897	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1737	1956	1730	1949	1663	1880	1211	1344	1680	1900	810	911
Ant. ke kant. P. M.	710	801	711	802	1477	1663	1731	1950	1479	1666	1211	1344	1681	1900	711	802
Prosby	1135	1261	1149	1277	1731	1950	1731	1950	1664	1881	1211	1345	1681	1900	811	911
Záv. modlitba	711	802	711	802	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1480	1666	1482	1668	712	803
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 19. 8. – 20. neděle

v mezidobí

1. čt.: Př 9,1–6
Ž 34(33),2–3.10–11.12–13.14–15
Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)
2. čt.: Ef 5,15–20
Ev.: Jan 6,51–58

Pondělí 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Ez 24,15–24
Dt 32,18–19.20.21
Odp.: 18a (*Opustil jsi Boha, který tě zplodil.*)
Ev.: Mt 19,16–22

Úterý 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Ez 28,1–10
Dt 32,26–27ab.27cd–28.30.35cd–36ab
Odp.: 39c (*Já usmrcuji a já oživuji.*)
Ev.: Mt 19,23–30

Středa 22. 8. – památka Panny Marie Královny

1. čt.: Ez 34,1–11
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Mt 20,1–16

Čtvrtek 23. 8. – nezávazná památka sv. Růženy z Limy

1. čt.: Ez 36,23–28
Ž 51(50),12–13.14–15.18–19
Odp.: Ez 36,25 (*Pokropím vás očistnou vodou a budete čisti od všech svých nečistot.*)
Ev.: Mt 22,1–14

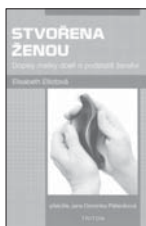
Pátek 24. 8. – svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14
Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18
Odp.: srov. 12 (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)
Ev.: Jan 1,45–51

Sobota 25. 8. – nezávazná památka sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristína nebo sv. Ludvíka

nebo sv. Josefa Kalasanského nebo sobotní památka Panny Marie (v ostravsko-opavské diecézi: památka bl. Metoděje Dominika Trčky)
1. čt.: Ez 43,1–7a
Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
Odp.: srov. 10b (*Hospodinova velebnost bude sídlit v naší zemi.*)
Ev.: Mt 23,1–12

JAK BÝT KŘESŤANSKOU ŽENOU

STVOŘENA ŽENOU • DOPISY MATKY DCEŘI O PODSTATĚ ŽENSTVÍ
Elisabeth Elliotová • Z angličtiny přeložila Jana Dominika Pláteníková

Kdo jsem? Většina křesťanských žen si tuto otázku klade jen zřídkakdy. Ovšem když jsme si vědomy své ženské a křesťanské identity ženy, díváme se jinak na sebe i na druhé. Elisabeth Elliotová vám může pomoci na cestě hledání odpovědí, díky nimž se v nás rodí tento nový pohled. Podle ní se nemáme ptát „Kdo jsem?“, ale „Čí jsem?“. Autorka ve své knize píše upřímně a se zaujetím o tom, co znamená být křesťanskou ženou a otevřeně se zabývá i citlivými tématy podřízenosti ve vztahu, rozdílů mezi mužskou a ženskou přirozeností, mluví o správné ženské hrdosti.

Stanislav Juhaňák - TRITON
 Brož., 110x165 mm, 192 stran, 189 Kč

KNĚŽSKÁ A JÁHENSÁ SLUŽBA

KNĚŽSTVÍ V PRVNÍCH STALETÍCH CÍRKVE I. • 1.-3. STOLETÍ

David Vopřada • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Jak se rodila a utvářela služba křesťanských biskupů, kněží a jáhnů v prvních staletích existence církve? Autor knihy předkládá základní kontury starokřesťanské služby a umožňuje dotknout se přímo písemných svědectví z počátků církve.

Krystal OP
 Brož., 130x204 mm, 256 stran, 300 Kč

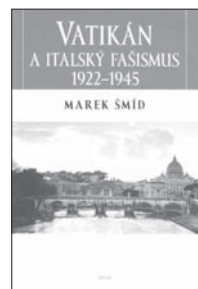
HISTORICKÁ STUDIE

VATIKÁN A ITALSKÝ FAŠISMUS 1922-1945

Marek Šmíd • Odpovědná redaktorka PhDr. Olga Baranová, CSc. • Lektorovali doc. PhDr. Stanislav Balík, Ph.D. (Fakulta sociálních studií MU v Brně), a PhDr. Peter Mulík, Ph.D. (Slovenský historický ústav Matice slovenské v Martině)

Knihy přibližuje především diplomatické styky Svatého stolce a fašistické Itálie v letech 1922-1945, tedy v období, které počíná nástupem Benita Mussoliniho do čela italského státu a zvolením papeže Pia XI. a končí v závěru druhé světové války. V kontextu mezinárodních událostí 20.-40. let 20. století se pokouší zbavit vatikánsko-italské vztahy nánosů paušálních předsudků a přejímaných klíšé, přičemž se soustředí na stýkání a potýkání Vatikánu a Itálie v meziválečném i válečném období. Autor v knize představuje významné osobnosti, mezníky i třecí plochy vzájemných styků, kdy stranou pozornosti nezůstávají ani Lateránské dohody, sblížení Itálie s nacistickým Německem, rasové otázky, reflexe italské zahraniční politiky či postoje papežů Pia XI. a Pia XII. v období druhé světové války. Autor vychází jak z materiálů Tajného vatikánského archivu v Římě a vydaných edic, tak z dostupných dokumentů církevní politiky první poloviny 20. století a rozsáhlé zahraniční literatury, především italské, německé a anglické provenience, jež byla k tématu publikována. Zajímavé doplnění pramenů představují odkazy na vatikánský list *L'Osservatore Romano*. V českém prostředí se jedná o první domácí počín tohoto druhu.

Stanislav Juhaňák - TRITON
 Váz., přebal, 160x238 mm, 208 stran, 299 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá osoba, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.